

DROOM DROOM

Fiona Hack Fiona Hack

INKIJKEXEMPLAAR

DROOMMOORD

Eerste druk 2024

Copyright tekst © Fiona Hack

OMSLAG

vormgeving ProBeeld | Ambilicious

BINNENWERK

vormgeving Ambilicious Studio

redactie Inanna van den Berg | Ambilicious

Copyright © 2024 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-93366-32-9 | NUR 770

www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ambilicious Breda | Kalmthout

Proloog

‘Ik wil dood!’

De woorden van mijn zevenjarige dochter sloegen me bijna knock-out. Haar lichaam dat schokte van verdriet. Het geluid van het huilen, dat vanuit haar tenen omhoog werd gestuwd en met grote kracht haar lichaam verliet. Machteloos, wanhopig, radeloos, gefrustreerd, onbegrepen. De emoties over wat er de laatste tijd met ons gebeurde kwamen op dat moment samen. In mij borrelde boosheid die me als een lavastroom overspoelde. Ik verwachtte dat ik rood zou zien, dat de hitte naar mijn hoofd zou stijgen, dat ik met het zweet op mijn voorhoofd en als een dolle stier op de dader af zou rennen. Het tegendeel gebeurde. Mijn dochter, die ik al van ver had horen aankomen, zat bovenaan de trap. Ik stond op en nam haar in mijn armen. Ik liep terug naar mijn bureaustoel en nam plaats, als een robot die handelingen uitvoerde. Ik troostte haar zo goed ik kon. Ondertussen bij mezelf peilend wat ik nu precies voelde. Emotieloos, ijskoud, leeg. Ik lachte vriendelijk naar mijn meisje. De woorden die ik sprak waren warm en troostend. Mijn uitstraling was kalm en beheerst.

In mij stierf een deel aan de bevroezingsdood.

Dit boek draag ik op aan alle eenzame kinderen die te maken hebben met pesterijen, alle eenzame vaders en/of moeders die willen opkomen voor hun kind en het niet durven, en aan alle ouders die zeggen dat hun kind nooit iemand pest.

Mijn gedachten gaan uit naar de slachtoffers van pesten, die de kracht niet hadden om overleefd te blijven.

1

De zon schijnt als ik op een woensdagmiddag in oktober op mijn vierjarige dochter wacht.

Veel ouders kiezen ervoor om hun kind naar OBS De Meerkoet te sturen. De school staat goed bekend. Zoveel keus is er in de omgeving niet. Voor mij is het belangrijk dat Annet in haar dorp vrienden heeft. Spelen met kinderen uit de buurt, verjaardagsfeestjes, alles wat ze nodig heeft om gelukkig op te groeien. Dus een school om de hoek is reden genoeg om haar daar in te schrijven.

Ik heb alleen de kleuterschool in het dorp waar ik ben opgegroeid gevolgd. Iedereen kende mij. Mijn moeder was de enige zwarte vrouw. Dat ze met een blanke man was getrouwd maakte niemand iets uit. Ik voelde me er veilig. Ik werd me pas bewust van mijn huidskleur toen ik in de stad naar de basisschool ging. Vooral de jongens vielen me tijdens het speelkwartier lastig. Dat was ik niet gewend.

De woorden die werden gebruikt om mij te beschrijven had ik niet eerder gehoord. Bruine poepchinees, Judith van der Stoep zit in de poep ... daarom is ze natuurlijk bruin.

‘Nee, zei een juf, dat komt omdat ze te veel chocolademelk heeft gedronken.’ En dan dat rare schapenhaar.

Ondanks de vervelende jongen in mijn klas, die me zes jaar lang heeft gekleineerd, heb ik geen slechte herinneringen aan die tijd. Als hij vervelend deed, was mijn vriendin er die het voor me op nam. Sandra ken ik vanaf groep drie van de basisschool. Zij is nog steeds mijn beste vriendin. Ik weet nog hoe moeilijk ik het vond om contact te maken met andere kinderen, omdat ik als dorpsmeisje op mijn stadse school het gevoel had nergens echt bij te horen. De afstand tussen mijn dorp en de school was te groot om vriendinnen uit te nodigen om te spelen.

Jammer genoeg zijn mensen niet altijd even aardig. Omdat ik steun kreeg, ervaaarde ik het niet als pijnlijk. Eerder als achtergrondruis. Zo vergeten.

Annets lichte huid en helblauwe ogen moeten helpen om het verschil van mijn huidskleur op te heffen. Ik kijk om me heen. Van elk kind staat een vader, moeder of oma te wachten. Er wordt gezellig met elkaar gekletst. Ik geniet van de laatste warme zonnestralen op mijn gezicht voordat de herfst echt begint.

‘Vindt je dochter het leuk op school?’ vraagt een moeder aan mij. Ze glimlacht breed.

Voordat ik kan antwoorden luidt de schoolbel.

Juf Irene opent de schooldeuren. Uitgelaten rennen de kinderen van groep 1 en 2 hun wachtende ouders tegemoet.

‘Daar komen ze,’ roept de moeder uit en neemt haar ontvangstpositie aan. Verbouwereerd zie ik hoe de moeder op haar knieën zakt als ze haar zoontje met open armen

wil ontvangen. Allemaal erg psychologisch verantwoord. Ik probeer niet te lachen als het zoontje, een beeldschoon blond jongetje, vlak voor zijn moeder met een grote bocht om haar heen rent. De moeder staat op en loopt op de jongen af, die al bij de auto staat te wachten.

‘Waarom kom je niet in mijn armen?’ De moeder huilt bijna als ze het vraagt. De jongen kijkt stoïcijns in de lucht en roept plots: ‘Ik wil pannenkoeken!’

Ik kijk de donkerblauwe Range Rover hoofdschuddend na. ‘Mama!’

‘Dag schatje.’

Annet rent op me af, vergezeld met nog een meisje.

‘Mag Annet bij mij spelen?’

‘Als dat van je moeder mag, dan mag het van mij ook.’

‘Ik vraag het aan oma. Op woensdagmiddag is zij er altijd.’

Ik volg het meisje.

‘Was het leuk op school?’ vraag ik aan Annet, die eigenlijk geen tijd heeft om hierover te praten.

‘Ja.’

Samen banen we ons een weg tussen de blije ouders die hun kind weer mee naar huis mogen nemen.

‘Hallo, ik ben Judith.’ Ik strek mijn hand uit.

‘Ik weet wie je bent,’ zegt de zwaarlijvige vrouw zonder zichzelf voor te stellen. Vriendelijk schudt ze mijn hand. ‘Dus jij wilt bij Sterre spelen?’

Annet knikt enthousiast.

‘Mag het, mag het?’ Sterre trekt erbij aan de arm van haar oma.

‘Tuurlijk mag dat.’

Annet pakt opgetogen Sterres hand en samen rennen ze naar oma's fiets.

'Kan ik Annet bij Sterre thuis ophalen?'

'Ja. Ik pas er elke woensdagmiddag op,' zegt Sterres oma. Ze geeft het adres. 'Om vijf uur eten we.'

'Ik zal zorgen dat ik op tijd ben.'

Snel pak ik Annets rugzakje aan en loop met een blij gevoel naar huis.

2

Sinds Annet twee jaar is, zorg ik voor haar. Vader is wel in beeld, maar draagt niets bij.

'Waarom zou ik? Je krijgt toch al kinderbijslag? Ik heb het mijn eerste vrouw niet gegeven dus dan doe ik het voor jou ook niet.'

Mijn vader, opa Ronnie, vindt dat ik hier werk van moet maken. Anders gaat Annet gewoon niet meer naar hem, vindt hij. Dat kan ik mijn dochter niet aan doen.

'Elk kind heeft een vader nodig. Als hij tegen haar maar aardig is. Trouwens, hij wilde het gezag niet regelen dus dat ligt bij mij. Als ik andere plannen heb dan hoef ik dat niet te bespreken. Net zo makkelijk.'

Opa Ronnie komt zo vaak oppassen dat hij zijn eigen kamer in mijn huis heeft. Ik werk op de alarmcentrale van een ziekenhuis en moet soms 's nachts werken. Het is niet makkelijk, maar het salaris is voldoende en als ik 's nachts werk, ben ik overdag thuis.

Februari is droog en zonnig begonnen. Hoewel het nog koud is voor de tijd van het jaar spelen er kinderen buiten. Ik ben op weg om Annet op te halen. Zij en Sterre spreken

vaak op woensdagmiddag af. Vlak bij Sterres huis is een speeltuin met een schommel en een klimrek.

Eerst eens kijken of ze daar zijn. Van ver zie ik Annet en Sterre op de wipwap zitten. Twee oudere kinderen die ik niet ken, hangen ondersteboven aan het klimrek. Op het bankje zit een meisje. Ik herken haar als Heleen uit dezelfde groep als Sterre en Annet.

Langzaam loop ik naar de meisjes toe. Annet en Sterre zijn zo druk met elkaar bezig dat ze me niet zien aankomen. Als ik achter het bankje sta, staat Heleen opeens op en loopt naar de wipwap. Annet stopt met wipwappen. Ze zit bij de grond en stopt zo abrupt dat Sterre bijna haar grip verliest. Ze kan zich nog net vasthouden als ze in de lucht stilzit.

Ik kan niet horen wat Heleen zegt. Aan de reactie van Annet te zien, is het niets aardigs. Annet kijkt met grote ogen en trekt een pruillip. Sterre begint vanaf haar hoogte woest te schreeuwen.

Ik versnel mijn pas. 'Wat is hier aan de hand?'

'Ik wil niet meer spelen!' zegt Annet.

Ik kan net de wip tegenhouden voordat Sterre te hard neerkomt. Sterre stapt kordaat van de wip af. 'Ik wil ook niet meer spelen!'

Hand in hand lopen de meisjes naar Sterres huis. Heleen kijkt ze na. Haar gezichtsuitdrukking kan ik niet plaatsen. Voor zo'n jonge leeftijd heeft het kind een gepijnigde blik in haar ogen. Alsof ze al veel heeft meegemaakt. Het kost moeite om me los te trekken van die blik. Eigenlijk wil ik haar vragen wat ze heeft gezegd, maar doe het niet.

Snel haal ik Annet en Sterre in.

'Is er iets gebeurd?' vraagt Sterres moeder Bonnie, als we

binnenkomen met gezichten als dat van een oorwurm.

'Ik zag dat meisje Heleen iets ...'

'Er is niets gebeurd,' roept Annet. Ik stop met praten.

'Misschien is het beter dat de kinderen hun eigen conflicten oplossen,' zegt Bonnie.

'Ja, dat is ook beter.' Ik lach er schaapachtig bij en verander het onderwerp.

Een kwartiertje later loop ik naast Annet naar huis. Ik observeer hoe Annet loopt, praat en kijkt.

'Komt opa straks?'

'Nee, morgen weer. Dan moet mama 's middags werken.'

'O.'

'Misschien wil opa met je naar het zwembad.'

'Met die leuke glijbaan?'

'Ik kan het hem vragen.'

'Ja,' roept Annet uit.

'Wat eten we, mama?'

Ik grinnik. Zie je wel, geen zorgen maken.

'Spaghetti met rode saus.'

'Lekker!'

Opgelucht wandelen we naar huis.